

UNES PEDRES MOLT ESPECIALS...

Aquella nit no podia dormir. Sentia un estrany pessigolleig a les mans, com si alguna cosa nova estigués a punt de passar. Feia dies que em sentia rara, fora del normal: s'estava produint una evolució en mi. Què m'estava passant? Allò era bo o dolent? Estava espantada, però alhora sentia una certa curiositat per aquella cosa: només em passava a mi, passava a més gent, o era un simple canvi hormonal? No ho entenia... Però en el fons del meu cor, jo ho reconeixia... molt en el fons... en el meu interior inconscient, hi havia alguna cosa que em deia que sabia què era, que ja ho havia viscut... A mesura que transcorrien els dies, sentia com si ja hagués tingut una altra vida, ja m'hagués succeït tot allò i d'altres sensacions que en aquesta vida no havia experimentat, però sabia com era passar-les: em fixava en coses en les que abans no m'havia fixat... i ara fluïen, com un riu de records. Ho havia viscut i ho revivia, però això em passava repertidament en la vida, de tant en tant, molt de tant en tant. D'això n'estava completament segura. Però jo no en vaig voler dir res a ningú, ni tan sols al meu diari: si la gent ho descobria, em tractarien de boja...? O no... potser no. Perquè al món no hi ha ningú igual, tot i que els nostres pensaments són únics... i jo ho sabia molt bé, que no era l'única. Podia haver-hi gent immortal, condemnada a reencarnar-se cada uns certs anys? Només de pensar-hi, em venien calfreds... No estava somiant. Em pessigava de tant en tant, però no em despertava...

Vaig anar-me interessant pel tema, així que vaig recórrer totes les biblioteques de la ciutat per informar-me'n bé. Allò m'inspirava... sí... em sentia a gust, quan em venien “records de vides passades”. Però aquells records eren molt lleus... poca cosa, com quan no recordem quelcom que volem dir i ens en passa pel cap una mínima idea, o com quan, a les persones que ens passa, ens ve una petita i distorsionada imatge d'una vida anterior que de seguida s'esfuma, com un llampec, un estel fugaç en aquell lloc, aquell moment, aquell fet... Una sensació estranya d'explicar, amb poques paraules per definir-la. Vaig descobrir que a la “poca” gent que ens passava, teníem un nom força especial: ens anomenaven *amatismus*, aquest era el nostre nom científic.

Total, que vaig esbrinar què era, i sí: era el que jo em pensava: estava condemnada a allò, a reencarnar-me cada uns determinats anys... però quants, exactament? Em moriria en aquell mateix moment? Estava ansiosa per saber-ho, i alhora no ho volia saber: la meva família havia d'estar preparada pel que pogués passar, per si... bé... però, i jo? Què passava amb mi? Si ho sabia podia passar-me “la resta de la meva vida” comptant els minuts que em quedaven... però és que jo ho volia saber... Què fer, doncs? De fet, tampoc tenia manera d'esbrinar-ho... així que vaig optar per la segona opció. Més emocionant: si passava, que passés, encara que la meva família estigués deprimida durant tota la seva vida. I tot i que jo sabia que aquell raonament era egoista amb ganes, tampoc no volia espanta-los, ni viure en un manicomi. Sí, vaig fer bé de no dir-ne res a ningú, mai, tret de a la Victòria...

Em quedava, encara, una cosa per descobrir: i aquella brillantor i pessigolleig en les meves mans des de feia unes setmanes? Perquè, a partir de llavors, em passava sempre i jo ho trobava bonic i misteriós. Cada nit dormia amb la meva ametista, m'interessava molt el reiki, l'univers i tot el que hi estigués relacionat. Era ella, doncs, la que brillava? La meva bonica ametista? Doncs sí. Ho era. Una cosa ben estranya, perquè allò no era habitual que ho fes, una ametista. Podia tenir jo algun lligam amb l'univers i l'energia? Vaig deixar passar els dies...
... i la cosa lligava, jo començava a lligar caps: tenia la capacitat de curar a les persones tocant-les. I ho feia emprant l'energia de la meva ametista!

Però allò no em feia gaire gràcia, doncs podien posar-se a investigar sobre mi i... no. Jo no ho volia. Havia d'anar amb molt de compte amb el que feia: si curava a algú, fer que no se sorprengués. I el meu poder evolucionava i augmentava dia rere dia, cada hora, cada minut, cada segon es feia més gran. Fins que em vaig trobar amb la Victòria, la meva tutora... Tot va començar un dia, a classe de tutoria mentre parlàvem dels nostres sentiments i a mi se me'n va anar la llengua. Què havia passat? Jo no ho volia dir, tot allò... Em vaig començar a posar lila, fins que vaig notar

que explotava... però només ho percebia jo... jo i la tutora. La resta de la classe només veia una noia xerrant massa i de coses paranormals. Així que la professora em va fer sortir al passadís i va comunicar a la classe:

-Ara vinc, nois... la... la... -les paraules no li sortien de tan nerviosa que estava-la... Luce i jo hem de parlar... no trigarem gaire...

Quan vam ser a fora, a seva cara va canviar completament. I en aquell precís moment, vaig veure que em resultava molt familiar... fins al punt d'adonar-me que la coneixia, aquella cara... I tant si la coneixia! Aquella dona, la meva actual tutora i professora de biologia, ella, la Victòria, havia sigut la meva mare en alguna de les meves vides passades... Ella també era una *amatismus*. Com jo. Ens vam posar a parlar del tema just llavors, jo sorpresa i ella també. Em va dir:

-Vaja, vaja... te n'has adonat ara, que ets una *amatismus*... com jo. Anem a fer un volt, que t'ho explicaré...

Vam anar al terrat i allí li vaig preguntar:

-Però... què? No ho entenc... Sé que estic condemnada a reencarnar-me cada... cada... cada no sé quants anys, i tinc la capacitat de curar a la gent amb l'ajuda de l'energia aportada per la meva ametista. Però... de què em parla? Què passa? Vostè havia sigut la meva mare en la meva primera vida o... m'estic tornant boja? Sap això meu...

-Xxxxxt! Tranquil·litat, joveneta! No t'esveris, que et sentiran! A veure -va dir amb un to calmant i relaxant, amb la seva veu dolça i melosa- per començar, no em tractis de vostè, sisplau... Mira, ets una de les tres úniques persones en tot el món que poden fer tot això. La teva pedra brilla perquè, a la una de la matinada, es comunica amb les dues altres i d'alguna manera contacteu. Vaja, CONTACTEM... Tu n'ets una... i jo una altra... Jo vaig ser qui et va ensenyar a dominar aquest poder quan eres filla meva: a curar malalties amb les teves pròpies mans. Les ametistes són unes pedres molt especials...

I així vàrem passar la resta de l'hora: parlant sobre aquells curiosos fets: tot allò era màgia, i res més que màgia.

-Aquestes pedres fan tot això -va prosseguir- perquè quan les carregues a la llum de la lluna (com bé deus saber, són pedres lunars) adquireixen poders... bé, només les tres seleccionades... Amb aquestes tres pedres hi van tres poders, lligats a cada persona, formant part d'ella des del seu ADN: un és el teu: el de guarir; l'altre és aturar el temps, com fer un "alto al foc"; i l'últim consisteix en canviar les idees dels polítics. Tots tres són béns per a la societat, com pots veure. Aquests poders van començar fa molts anys: amb les nostres creacions van aparèixer ells també. Nosaltres, els *amatismus*, som com "enviats de Déu", però amb l'univers, ja que no tenen cap tipus de relació.

No em sortien les paraules de la boca: tot allò era massa, per a mi... massa per una persona que portava només tretze anys en aquella vida... massa per uns pocs minuts... estava al·lucinada totalment. Allò era fascinant!

Així que vam estar-nos juntes molta estona: parlant-ne, el temps no transcorria. No transcorria en sentit figurat... o literal? No, ja seria massa si, a més de tot allò, el temps s'aturés en estar dos *amatismus* junts... tot i que ho podíem fer, segons m'havia explicat la Victòria. També em va dir que les meves reencarnacions es produïen cada vida un any menys, fins al punt de no tornar a néixer. Vaig saber, també, que aquella era la meva desena vida, i la meva primera mort havia sigut amb 100 anys... Anar fent compte enrere... De sobte, em vaig motivar: em quedava tant, per viure! Només em faltava complir amb una missió, ara que ja ho sabia tot: aprendre el màxim possible i disfrutar dels meus poders en la resta de la meva llarga vida, que ara podia saber: em quedaven 90 anys per viure: fora preocupacions per la família i per mi mateixa. "La cultura ens fa lliures", com havia dit la Victòria. Aquesta frase la vaig seguir guardant per sempre, en totes i cadascuna de les meves vides: al fons, ben al fons del meu cor perquè no s'escapés d'allí.

L'últim dia vaig fer balanç de la meva vida: em quedava una hora exacta per morir i vaig decidir fer-ho amb la meva ametista... per una següent vida positiva!